

ที่ มท 0808.3/ว 592

ถึง สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดทุกจังหวัด

ตามหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0808.3/978 ลงวันที่ 15 มิถุนายน 2549 แจ้งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นชะลอการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินจากตู้โทรศัพท์สาธารณะไว้ก่อนจนกว่าคดีจะถึงที่สุด เนื่องจากศาลภาษีอากรกลางได้มีคำพิพากษาชั้นต้นว่าตู้โทรศัพท์สาธารณะมิใช่สิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นตามความหมายในพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475 ที่จะต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน และหากผลคำพิพากษาศาลฎีกาเป็นประการใดจะได้แจ้งให้ทราบอีกครั้งหนึ่ง นั้น

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นขอเรียนว่า โดยที่ได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5640/2550 ลงวันที่ 3 กันยายน 2550 ระหว่าง บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) โจทก์ กับ เทศบาลเมืองนครพนม จำเลย โดยสรุปได้ว่า ตู้โทรศัพท์สาธารณะมีลักษณะเป็นสิ่งปลูกสร้างอย่างหนึ่ง แม้จะวางอยู่บนแท่นคอนกรีตและสามารถยกเคลื่อนย้ายได้ไม่ยากเพราะไม่ได้เชื่อมติดกับทางสาธารณะหรือพื้นดินเป็นการถาวรและไม่มีลักษณะเป็นส่วนควบกับที่ดิน ทั้งไม่มีลักษณะเป็นสิ่งปลูกสร้างที่เข้าอยู่อาศัยได้หรือใช้เป็นที่พักอาศัย แต่พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475 ก็มีได้กำหนดให้จัดเก็บภาษีเฉพาะสิ่งปลูกสร้างที่มีลักษณะติดอยู่กับที่ดินเป็นการถาวรหรือเป็นส่วนควบกับที่ดินเท่านั้น และตู้โทรศัพท์สาธารณะของโจทก์ก็ได้มีการเคลื่อนย้ายแต่ได้ใช้ค้ำครองป้องกันมิให้เครื่องโทรศัพท์เสียหาย และให้บริการประชาชนผู้ใช้โทรศัพท์ให้มีความปลอดภัย สะดวกสบาย จึงเป็นสิ่งปลูกสร้างที่ใช้ประกอบกิจการก่อให้เกิดประโยชน์และรายได้และถือเป็นสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475 มาตรา 5 และไม่ได้รับยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดินตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475 มาตรา 9 (2) รายละเอียดคำพิพากษาศาลฎีกาปรากฏตามสำเนาเอกสารที่ส่งมาพร้อมนี้ จึงขอให้แจ้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินกรณีตู้โทรศัพท์สาธารณะให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475 ต่อไป ทั้งนี้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถศึกษาและสำเนารายละเอียดคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวข้างต้นได้ที่ www.thailocaladmin.go.th

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

ส่วนนโยบายการคลังและพัฒนารายได้

โทร 0-2241-0755

โทรสาร 0-2241-9042

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๕๖๕๐ /๒๕๕๐

ศาลฎีกา

วันที่ ๓ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ความแพ่ง

ระหว่าง

บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน)

โจทก์

เทศบาลเมืองนครพนม

จำเลย

เรื่อง

ภาษีโรงเรือนและที่ดิน

จำเลย

อุทธรณ์คัดค้าน

คำพิพากษา

ศาลภาษีอากรกลาง

ลงวันที่

๓๑ เดือน มีนาคม

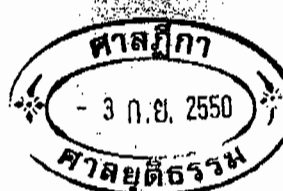
พุทธศักราช ๒๕๔๙

ศาลฎีกา

รับวันที่

๑๖ เดือน สิงหาคม

พุทธศักราช ๒๕๕๐

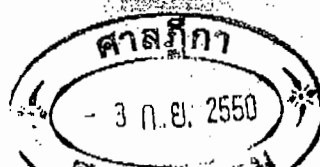
(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๒ -

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์มีฐานะเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด มี
กระทรวงการคลังถือหุ้นทั้งหมดเพียงผู้เดียว จึงมีฐานะเป็นรัฐวิสาหกิจสังกัดกระทรวง-
เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ในการดำเนินคดีอาญาของโจทก์นี้ นายธีรวิทย์
จารุวัฒน์ กรรมการผู้จัดการใหญ่ของโจทก์ได้มอบอำนาจทั่วไปให้นายสุทัศน์ ยอยโพธิ์สัย
ผู้จัดการส่วนกฎหมายที่ ๒ ภาควิชาการกฎหมายที่ ๒ เป็นผู้ดำเนินคดีแทน และ
นายสุทัศน์ได้มอบอำนาจช่วงให้นายพีระพัฒน์ กนิษฐานนท์ หรือว่าที่พันตรีนวโรจน์ ศรีพันธ์
เป็นผู้ดำเนินคดีนี้แทน จำเลยมีฐานะเป็นนิติบุคคลเป็นทบวงการเมืองและเป็นราชการ
บริหารส่วนท้องถิ่น มีอาณาเขตท้องที่ทั่วเทศบาลเมืองนครพนม อำเภอเมืองนครพนม
จังหวัดนครพนม มีนายกเทศมนตรีเมืองนครพนมเป็นผู้มีอำนาจทำการแทนจำเลย
มีอำนาจหน้าที่จัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินเฉพาะในเขตท้องที่เทศบาลเมืองนครพนม เดิมโจทก์
มีชื่อว่า “องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย” ซึ่งเป็นนิติบุคคลและเป็นรัฐวิสาหกิจ สังกัด
กระทรวงคมนาคม จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดดำเนินการและนำมาซึ่งความเจริญของ
กิจการโทรศัพท์เพื่อประโยชน์แห่งรัฐและประชาชน และดำเนินธุรกิจอันเกี่ยวกับกิจการโทรศัพท์
และโทรศัพท์สาธารณะ ตลอดจนธุรกิจอื่นที่ต่อเนื่องใกล้เคียงกันหรือซึ่งเป็นประโยชน์แก่กิจการ
โทรศัพท์อันเป็นกิจการสาธารณูปโภคและหรือสาธารณูปการของรัฐบาล มีอำนาจให้บริการต่าง ๆ

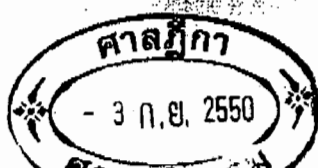
(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๓ -

เกี่ยวกับโทรศัพท์ในเรื่องเครื่องโทรศัพท์พื้นฐาน โทรศัพท์สาธารณะ อุปกรณ์เครื่องใช้ และ
เครื่องบริการต่าง ๆ ซึ่งในการดำเนินการขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยต้องคำนึงถึง
ประโยชน์ของรัฐและของประชาชน รายได้ที่ได้รับในปีหนึ่ง ๆ เมื่อได้หักค่าใช้จ่ายสำหรับ
ดำเนินการค่าภาระต่าง ๆ ที่เหมาะสมแล้ว เหลือเท่าใดต้องนำส่งเป็นรายได้ของรัฐ
กิจการโทรศัพท์สาธารณะจึงเป็นกิจการของรัฐบาล ในปี ๒๕๔๕ โงทกถูกจัดตั้งขึ้นตามมติ
คณะรัฐมนตรีโดยให้แปลงสภาพ “ทุน” ขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยมาเป็น “หุ้น”
ในรูปแบบบริษัทมหาชนจำกัด แต่ยังคงมีสถานะเป็นรัฐวิสาหกิจและให้โงทกรับไปซึ่งกิจการสิทธิ
หน้าที่ หนี้ ความรับผิดชอบ และกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินทั้งหมด ตลอดจนกิจการโทรศัพท์สาธารณะ
ขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย โดยตามพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒
มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติรองรับให้โงทกยังคงมีอำนาจ สิทธิ และประโยชน์ตามที่
องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยเคยมีอยู่ตามกฎหมายจัดตั้งองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย
และตามกฎหมายอื่นให้อย่างคงมีผลใช้บังคับต่อไป ต่อมาเมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๔ โงทก
จดทะเบียนเปลี่ยนชื่อใหม่จากชื่อ “บริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)” เป็น
“บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน)” ตามสำเนาหนังสือรับรองเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑
ปัจจุบันโงทกถูกกำกับดูแลตามผลของการปฏิรูประบบราชการโดยรัฐบาลมอบหมายให้กระทรวง

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๔ -

เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารร่วมกับกระทรวงการคลังรับผิดชอบการกำกับดูแลการดำเนินงานของโจทก์ โจทก์จึงเป็นหน่วยงานของรัฐบาลและเป็นกิจการหนึ่งของรัฐบาล โจทก์ (องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยเดิม) เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในตู้โทรศัพท์สาธารณะและเครื่องโทรศัพท์สาธารณะที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ทั่วประเทศรวมทั้งในเขตเทศบาลเมืองนครพนม เครื่องโทรศัพท์สาธารณะที่โจทก์ให้บริการแก่ประชาชนมีอยู่ ๓ ชนิด คือ แบบใช้การ์ด หรือบัตรโทรศัพท์ แบบชนิดหยอดเหรียญ และแบบชนิดใช้การ์ดหรือบัตรโทรศัพท์และหยอดเหรียญ ซึ่งเครื่องโทรศัพท์สาธารณะนี้ติดตั้งไว้ในอาคารที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนทั่วไปได้หรืออาจติดตั้งนอกอาคารก็ได้ ในการติดตั้งเครื่องโทรศัพท์สาธารณะนอกอาคาร โจทก์จะมีตู้โทรศัพท์สาธารณะเอาไว้เพื่อความสะดวกปลอดภัยแก่ประชาชนในการเข้าไปใช้บริการโทรศัพท์สาธารณะ โดยตู้โทรศัพท์สาธารณะดังกล่าวมีลักษณะเป็นตู้กระจกใสขอบอะลูมิเนียมสีเหลี่ยม ทรงสูงส่วนบนปิดทึบ ภายในตู้มีกล่องเหล็กสำหรับติดตั้งเครื่องโทรศัพท์สาธารณะ ขาดูกระจก ทั้งสี่ข้างยึดด้วยนอตติดบนแท่นคอนกรีตสีเหลี่ยมหนาสำเร็จรูป แท่นคอนกรีตนี้บางแท่นวางอยู่บนทางเท้าหรือพื้นดินโดยไม่ได้ใช้ปูนซีเมนต์ฉาบรอบขอบฐานแท่นคอนกรีตติดทางเท้าหรือพื้นดิน แต่อย่างใด บางแท่นวางอยู่บนทางเท้าโดยใช้ปูนซีเมนต์ฉาบบาง ๆ รอบขอบฐานแท่นคอนกรีต เพื่อป้องกันมิให้ฝุ่นละอองสะสมใต้ฐานหรือก่อให้เกิดความสกปรกแก่ทางเท้าหรือพื้นถนน

- ๕ -

ตู้โทรศัพท์สาธารณะดังกล่าวสามารถเคลื่อนย้ายได้ง่ายโดยการยกตู้โทรศัพท์สาธารณะพร้อม
แท่นคอนกรีตไปได้โดยไม่เสียรูปทรง สำหรับตู้โทรศัพท์สาธารณะที่มีแท่นคอนกรีตฉาบด้วย
ปูนซีเมนต์บาง ๆ รอบขอบฐานดังกล่าวก็เพียงกะเทาะเอาปูนซีเมนต์ที่ฉาบบาง ๆ ออกก็สามารถ
ยกเคลื่อนย้ายตู้โทรศัพท์สาธารณะพร้อมแท่นคอนกรีตสำเร็จรูปจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งได้โดยง่าย
ไม่เสียรูปทรงเช่นกัน แม้ไม่มีแท่นคอนกรีตสี่เหลี่ยมหนาที่ฐานตู้โทรศัพท์สาธารณะก็สามารถตั้งอยู่
บนพื้นดินหรือทางเท้าได้แต่ไม่สวยงาม รายละเอียดปรากฏตามภาพถ่ายตู้โทรศัพท์สาธารณะและ
เครื่องโทรศัพท์สาธารณะ เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๙ เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๔
พนักงานเก็บภาษีของจำเลยได้แจ้งรายการประเมินค่ารายปีและค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินตู้โทรศัพท์
สาธารณะของโจทก์ทั่วเขตเทศบาลเมืองนครพนมประจำปีภาษี ๒๕๔๔ โดยประเมินค่ารายปี
๔๓๖,๘๐๐ บาท (จำนวน ๑๘๒ ตู้) พร้อมแจ้งให้โจทก์ชำระภาษีเป็นเงิน ๔๔,๖๐๐ บาท
รายละเอียดปรากฏตามสำเนาใบแจ้งรายการประเมิน เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๐ โจทก์
ไม่เห็นด้วยกับการประเมินดังกล่าวเพราะเป็นการประเมินที่ไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมาย
ดังนั้น เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๔ โจทก์จึงได้ยื่นคำร้องอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการ-
พิจารณาอุทธรณ์เทศบาลเมืองนครพนมขอให้พิจารณาการประเมินใหม่ รายละเอียด
ปรากฏตามสำเนาคำร้องขอให้พิจารณาการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินและสำเนาหนังสือที่

ศาลฎีกา

(๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- จ -

ที่โอที บลจ. ๒ (นพ.)/๐๔๑ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๑

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๘ โจทก์ได้รับใบแจ้งคำชี้ขาดจากนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม

แจ้งแก่โจทก์ว่า คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เทศบาลเมืองนครพนมได้ชี้ขาดยืนตามการ

ประเมื่อดังกล่าว รายละเอียดปรากฏตามสำเนาใบแจ้งคำชี้ขาดและสำเนาหนังสือที่

นพ ๕๒๐๐๕/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๘ เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๒

และ ๑๓ โจทก์ไม่เห็นพ้องด้วยกับการแจ้งประเมินของพนักงานเก็บภาษีและคำชี้ขาดของ

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เทศบาลเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม เพราะเป็นการประเมิน

และชี้ขาดโดยไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ โจทก์เห็นว่าตู้โทรศัพท์สาธารณะ

ของโจทก์ไม่ใช่สิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕

และไม่ใช่สิ่งปลูกสร้างติดตั้งถาวรกับที่ดิน จึงไม่เข้าข่ายต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน

เนื่องจากการติดตั้งเครื่องโทรศัพท์สาธารณะเพื่อให้ประชาชนใช้บริการนั้น ไม่จำเป็นต้องติดตั้ง

ในตู้โทรศัพท์สาธารณะเสมอไป เพราะอาจจะทำเพียงการติดตั้งในลักษณะแขวนไว้ที่เสาพร้อม

ติดแผงกันน้ำหรือแสงแดดเหนือเครื่องโทรศัพท์สาธารณะ การติดตั้งในรูปของตู้โทรศัพท์สาธารณะ

เป็นรูปแบบของการให้บริการที่คำนึงถึงความปลอดภัยและความสะดวกของประชาชนผู้ใช้บริการ

- ๗ -

ในประการที่ลดเสียงรบกวนจากภายนอกและป้องกันการเกิดไฟฟ้าลัดวงจร โดยเฉพาะ
การใช้เครื่องโทรศัพท์สาธารณะในฤดูฝน โจทก์ผู้ประกอบการต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นคือ
ค่าทำตู้โทรศัพท์สาธารณะ ดังนั้น เมื่อพิจารณาโดยสภาพของตู้โทรศัพท์สาธารณะแล้วไม่ควร
ที่จะตีความว่าเป็น “โรงเรือน” หรือ “สิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น” เพราะเพียงแค่อุปกรณ์การ
ก่อสร้างวัสดุในรูปโรงเรือน และไม่อาจตีความว่าตู้โทรศัพท์สาธารณะเป็น “ที่เก็บสินค้า”

เพราะวัตถุประสงค์ของตู้โทรศัพท์สาธารณะมิใช่สร้างขึ้นมาเพื่อเก็บสินค้าของโจทก์ และ
เครื่องโทรศัพท์สาธารณะที่ติดตั้งไว้ในตู้โทรศัพท์สาธารณะก็มีใช้สินค้าของโจทก์แต่อย่างใด

ตู้โทรศัพท์สาธารณะของโจทก์เป็นสังหาริมทรัพย์เนื่องจากสามารถเคลื่อนย้ายจากที่แห่งหนึ่ง

ไปยังอีกแห่งหนึ่งได้โดยง่ายและไม่เสียรูปทรง อุทธรณ์หลักสำคัญที่ใช้ในการโทรศัพท์คือ

เครื่องโทรศัพท์สาธารณะ ไม่ใช่ตู้โทรศัพท์สาธารณะ หากมีแต่เฉพาะเครื่องโทรศัพท์สาธารณะ

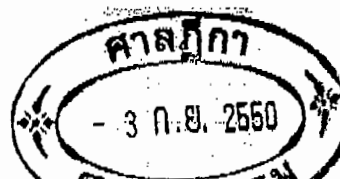
โทรศัพท์ตู้โทรศัพท์สาธารณะประกอบกันก็สามารถใช้บริการได้ ดังนั้น ตู้โทรศัพท์สาธารณะ

จึงไม่เป็นสาระสำคัญในการให้บริการโทรศัพท์สาธารณะ ตู้โทรศัพท์สาธารณะเป็นทรัพย์สินของ

โจทก์ซึ่งแปลงสภาพมาจากองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยและยังคงมีสถานะทางกฎหมาย

เช่นเดียวกับองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย จึงถือได้ว่าตู้โทรศัพท์สาธารณะและ

เครื่องโทรศัพท์สาธารณะดังกล่าวเป็นทรัพย์สินของรัฐบาลที่ใช้ในกิจการของรัฐบาลและใช้ใน

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

กิจการสาธารณะซึ่งมีไว้เพื่อประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน ย่อมได้รับการยกเว้นภาษีโรงเรือน
 และที่ดินตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๙ ก่อนยื่นฟ้อง
 คดีนี้โจทก์ได้ชำระภาษีแก่เจ้าเลยตามที่ถูกแจ้งประเมินเรียบร้อยแล้วตามสำเนาใบเสร็จภาษี-
 โรงเรือนและที่ดิน เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๙ ขอลให้เพิกถอนการประเมินภาษีโรงเรือน
 และที่ดินของจำเลยตามใบแจ้งรายการประเมินประจำปีภาษี ๒๕๔๔ เล่มที่ ๓ เลขที่ ๙๐
 ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๔ และคำชี้ขาดของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เทศบาล-
 เมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ตามใบแจ้งคำชี้ขาด เล่มที่ ๑/๒๕๔๔ เลขที่ ๑/๒๕๔๔
 ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๔ ให้จำเลยคืนเงินค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินแก่โจทก์จำนวน
 ๕๕,๖๐๐ บาท ภายในกำหนด ๓ เดือน นับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุด หากจำเลย
 ไม่คืนเงินภายในกำหนดเวลาดังกล่าวก็ให้จำเลยเสียดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของต้นเงิน
 ดังกล่าวนับแต่วันครบกำหนด ๓ เดือน นับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดจนกว่าจะชำระเสร็จ
 จำเลยให้การว่า การประเมินและคำชี้ขาดของพนักงานเจ้าหน้าที่ของจำเลย
 ถูกฟ้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ยอเถียงว่า ยอเหตุมาขอ ระบอบ ท.แจ้งท.แจ้ง และเป็นของ
 แก่โจทก์แล้ว โจทก์ยื่นแบบแจ้งรายการเพื่อเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน ประจำปีภาษี ๒๕๔๔
 ทวิพินสิ่งปลูกสร้างตู้โทรศัพท์สาธารณะ จำนวนรวม ๑๔๒ ตู้ ค่ารายปีที่ผู้ประเมินกำหนด

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๙ -

เป็นเงินจำนวน ๔๓๖,๔๐๐ บาท ค่าภาษีที่ผู้ประเมินกำหนดเป็นเงินจำนวน ๕๔,๖๐๐ บาท

(ร้อยละ ๑๒.๕ ของค่ารายปี) หลักเกณฑ์ในการกำหนดค่ารายปีนั้นจัดเป็นทรัพย์สินประเภท

สิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๘

โดยจัดเป็นกรณีที่ทำค่าเช่าไม่ได้เนื่องจากโจทก์ดำเนินกิจการเอง หรือด้วยเหตุประการอื่น

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจประเมินค่ารายปีได้ โดยคำนึงถึงลักษณะของทรัพย์สิน ขนาด

พื้นที่ ทำเลที่ตั้ง และบริการสาธารณะที่ทรัพย์สินนั้นได้รับประโยชน์ และเทียบเคียงกับ

สิ่งปลูกสร้างตู้โทรศัพท์สาธารณะประเภทเดียวกันนั้นในท้องที่จังหวัดใกล้เคียง ค่าภาษีที่

ผู้ประเมินกำหนดจำนวน ๕๔,๖๐๐ บาท จากอัตราค่ารายปีที่ผู้ประเมินกำหนดเป็นเงินจำนวน

๔๓๖,๔๐๐ บาท ประเมินตามทรัพย์สินสิ่งปลูกสร้างตู้โทรศัพท์สาธารณะจำนวน ๑๘๒ ตู้

อัตราค่ารายปี ๒๐๐ บาทต่อตู้ต่อเดือน คิดเป็นค่าภาษี ๓๐๐ บาทต่อตู้ต่อปี รวมค่าภาษีเป็นเงิน

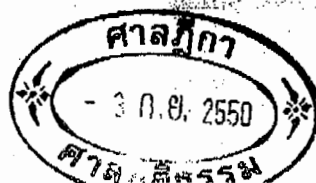
จำนวน ๕๔,๖๐๐ บาท โจทก์ยื่นคำร้องขอให้พิจารณาการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินใหม่

ตามมาตรา ๒๕, ๔๑ (แบบ ภ.ร.ด. ๔) คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาคำร้อง

ขอให้พิจารณาการประเมินใหม่แล้ว มีมติเห็นว่าการกำหนดประเภททรัพย์สิน ค่ารายปี

และค่าภาษีตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ประเมินชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงให้กำหนดค่าภาษี

เป็นเงินจำนวน ๕๔,๖๐๐ บาท ยืนตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการประเมินไว้ รายละเอียด

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๑๐ -

ปรากฏตามสำเนารายงานการประชุมและใบแจ้งคำชี้ขาดเอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๒ โจทก์ได้ชำระค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินคดีนี้เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๔ แล้ว โจทก์มีฐานะเป็นรัฐวิสาหกิจ ซึ่งถือเป็นหน่วยงานของรัฐและถือเป็นรัฐวิสาหกิจ ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ ซึ่งมีบทนิยามคำว่า “รัฐวิสาหกิจ” หมายความว่า รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ และเมื่อโจทก์เป็นรัฐวิสาหกิจ จึงไม่มีอำนาจฟ้องดำเนินคดีจำเลยต่อศาลภาษีอากรกลาง เนื่องจากคดีนี้เป็นกรณีพิพาทระหว่างโจทก์ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจกับจำเลยซึ่งเป็นชาวเอกชน โจทก์มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๐ และวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ซึ่งบังคับให้โจทก์ส่งเรื่องที่มีกรณีพิพาทกับจำเลยในคดีนี้ให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการโดยทันที และให้สำนักงานอัยการสูงสุดส่งเรื่องให้คณะกรรมการชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาตัดสินชี้ขาดแล้วเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบต่อไป แต่โจทก์มิได้ดำเนินการดังกล่าวก่อนแต่อย่างใด เมื่อโจทก์เป็นผู้รับประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินตามกฎหมายและเป็นรัฐวิสาหกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ โจทก์ไม่พอใจคำชี้ขาด โจทก์ต้องนำเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำชี้ขาดและคำชี้ขาด

- ๑๑ -

ของคณะรัฐมนตรีย่อมเป็นที่สุด ตามมาตรา ๓๑ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรียน-

และที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ การที่โจทก์ไม่ดำเนินการดังกล่าว จึงถือว่าโจทก์ยอมรับคำชี้ขาด

คำร้องขอให้พิจารณาการประเมินภาษีใหม่ของจำเลยว่าถูกต้อง ดังนั้น คำรายปีและคำภาษี

ตามคำชี้ขาดจึงเป็นจำนวนเด็ดขาดและถึงที่สุด โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องคดี และเป็นการใช้สิทธิ

โดยไม่สุจริต ทั้งไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ โจทก์ไม่ได้มอบอำนาจให้

นายพิระพัฒน์ กนิษฐานนท์ ยื่นคำร้องขอให้พิจารณาการประเมินภาษีโรงเรียนและที่ดินใหม่

ตามมาตรา ๒๕, ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรียนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ ลงวันที่

๑๘ กรกฎาคม ๒๔๔๘ จึงถือว่าโจทก์มิได้ยื่นคำร้องขอให้พิจารณาการประเมินใหม่ตาม

มาตรา ๒๕ และ ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรียนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕

การประเมินของพนักงานเจ้าหน้าที่จึงเป็นที่สุด โจทก์ไม่มีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลภาษี-

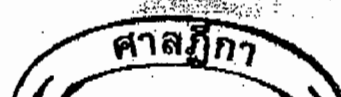
อากรกลาง ต้องห้ามตามมาตรา ๗ และ ๘ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและ-

วิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. ๒๔๒๘ ส่วนที่โจทก์กล่าวอ้างว่าตู้โทรศัพท์สาธารณะ

ของโจทก์ได้รับยกเว้นภาษีโรงเรียนและที่ดินตามมาตรา ๙ (๒) แห่งพระราชบัญญัติ-

ภาษีโรงเรียนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ นั้น ตามมาตรา ๙ (๒) ทรัพย์สินที่ได้รับการยกเว้น

หมายถึงทรัพย์สินของรัฐบาลที่ใช้ในกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะ คำว่า "รัฐบาล"

- ๑๒ -

หมายถึง กระทบ ทบวง กรม เท่านั้น ไม่หมายความว่ารวมถึงรัฐวิสาหกิจซึ่งเป็นนิติบุคคล
ต่างหาก และทรัพย์สินของรัฐบาลที่ใช้ในกิจการสาธารณะนั้นหมายถึงรัฐบาลนำทรัพย์สิน
ออกให้สาธารณชนใช้เป็นการทั่วไปโดยไม่ได้เป็นการประกอบธุรกิจการค้ากำไร โจทก์เป็น
รัฐวิสาหกิจและไม่มีกฎหมายอื่นโดยกเว้นให้เหมือนกับทรัพย์สินของการรถไฟแห่งประเทศไทย
ที่ใช้ในกิจการรถไฟโดยตรงที่มีกฎหมายยกเว้นไว้ โจทก์จึงมีหน้าที่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน
ตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ ตูโรรถัพทสาธารณะของโจทก์มีสภาพ
การใช้ประโยชน์ในลักษณะติดกับที่ดินเป็นการถาวรจนกว่าจะเคลื่อนย้ายไปที่อื่น และต้องมีการ
ติดตั้งเดินสายสัญญาณเข้ากับตูโรรถัพทสาธารณะจึงจะสามารถใช้งานได้ ดังนั้น สภาพการ
ใช้ประโยชน์จึงเป็นลักษณะอย่างอสังหาริมทรัพย์และเป็นสิ่งปลูกสร้างอย่างหนึ่งในความหมายทั่วไป
เพราะต้องยึดติดบนฐานแผ่นปูนซีเมนต์ โดยใช้นอตยึดติดกับฐานดังกล่าวและใช้ปูนซีเมนต์เชื่อม
ระหว่างฐานของตูโรรถัพทสาธารณะกับทางสาธารณะเพื่อป้องกันไม่ให้ตูโรรถัพทโคลงหรือเคลื่อน
เนื่องจากการทรุดตัวของบาทวิถีหรือสภาพพื้นที่ที่ติดตั้งและให้ตูโรรถัพทสาธารณะตั้งอยู่กับที่โดย
ไม่เป็นอันตรายต่อผู้ใช้โรรถัพท และเมื่อมีการเคลื่อนย้ายก็ต้องสกัดเอาปูนซีเมนต์ที่เชื่อมยึด
แม้ตูโรรถัพทสาธารณะไม่ได้เชื่อมติดกับทางสาธารณะเป็นการถาวรและไม่มีลักษณะเป็นส่วนควบ
กับที่ดินก็ตาม แต่ตูโรรถัพทสาธารณะก็อยู่ในความหมายของคำว่า “สิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น”

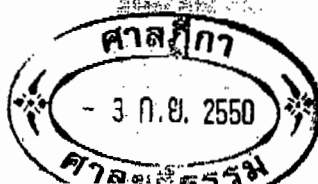
(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๑๓ -

ตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๕ เนื่องจากพระราชบัญญัติดังกล่าวมิได้กำหนดไว้ว่าการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินนั้น ให้จัดเก็บได้เฉพาะสิ่งปลูกสร้างที่มีลักษณะติดอยู่กับที่ดินเป็นการถาวรหรือเป็นส่วนควบกับที่ดินเท่านั้น เพราะสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นอาจมีลักษณะติดอยู่กับที่ดินแต่เป็นการถาวรหรือเป็นส่วนควบกับที่ดินหรือไม่ก็ได้ นอกจากนี้แม้ตู้โทรศัพท์สาธารณะจะไม่ได้มีลักษณะเป็นสิ่งปลูกสร้างที่เข้าอยู่อาศัยได้หรือใช้เป็นที่พักอาศัยได้ก็ตาม แต่ก็เป็นสิ่งปลูกสร้างที่ใช้ประกอบกิจการได้ กล่าวคือ ประชาชนสามารถเข้าไปเพื่อใช้บริการโทรศัพท์ได้ เพราะวัตถุประสงค์ในการสร้างตู้โทรศัพท์นั้นก็เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้บริการโทรศัพท์ และเพื่อป้องกันไม่ให้เครื่องโทรศัพท์เสียหาย ซึ่งการติดตั้งตู้โทรศัพท์สาธารณะดังกล่าวก่อให้เกิดประโยชน์และรายได้แก่โจทก์ผู้ให้บริการโทรศัพท์ ตู้โทรศัพท์สาธารณะจึงเป็นสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๕ และที่โจทก์อ้างว่าไม่จำเป็นต้องติดตั้งตู้โทรศัพท์สาธารณะเสมอไป การติดตั้งตู้โทรศัพท์เพื่อความสะดวกและปลอดภัยแก่ผู้ใช้บริการนั้นก็เป็นการอ้างเพื่อประโยชน์ของโจทก์เองเป็นสำคัญ ซึ่งโจทก์ก็เป็นผู้ได้ประโยชน์จากประชาชนผู้ให้บริการในรูปแบบของเงินค่าใช้บริการ ดังนั้นจึงไม่ได้รับยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดิน ตามมาตรา ๙ (๒) แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ การประเมินของพนักงานเจ้าหน้าที่ของจำเลยที่ทำการประเมินจึง

(๓๗ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๑๔ -

ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ขอให้ยกฟ้อง

ศาลภาษีอากรกลางพิจารณาแล้ว พิพากษาให้เพิกถอนการประเมินภาษี

โรงเรือนและที่ดินของจำเลยและคำชี้ขาดของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เทศบาลเมือง-

นครพนม จังหวัดนครพนม ให้จำเลยคืนเงินค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินแก่โจทก์จำนวน

๕๔,๖๐๐ บาท ภายในกำหนด ๓ เดือน นับแต่วันที่คำพิพากษาลงถึงที่สุด หากไม่คืนภายใน

กำหนดเวลาดังกล่าวให้เสียดอกเบี้ยร้อยละปีของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันครบกำหนด

จนกว่าจะชำระเสร็จ และให้จำเลยใช้ชำระค่าธรรมเนียมแทนโจทก์โดยกำหนดค่าทนายความให้

จำนวน ๒,๐๐๐ บาท

จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงที่

คู่ความไม่ได้เถียงกันรับฟังเป็นยุติว่า โจทก์มีฐานะเป็นรัฐวิสาหกิจ ตู้โทรศัพท์สาธารณะของ

โจทก์มีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมมีกรอบเป็นโลหะ วางอยู่บนแท่นคอนกรีต ขนาดกว้างยาวกว่า

ขนาดของตู้เล็กน้อย ตู้โทรศัพท์พร้อมแท่นคอนกรีตสามารถยกเคลื่อนย้ายได้ไม่ยากขึ้นอยู่กับ

ทำเลที่จะติดตั้งเครื่องโทรศัพท์สาธารณะเพื่อประชาชนใช้สอยได้สะดวก ตามภาพถ่ายหมาย จ.๑

แผ่นที่ ๖๔

○ (๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๑๕ -

คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยข้อแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ โดยจำเลยอุทธรณ์ว่า ผู้ยื่นคำร้องขอให้พิจารณาการประเมินใหม่ไม่ได้เป็นผู้รับมอบอำนาจจาก โจทก์ จึงถือว่าโจทก์มิได้อุทธรณ์การประเมินจึงไม่มีอำนาจฟ้องคดีนั้น เห็นว่า ในวันขึ้นสองสถาน ตามรายงานกระบวนการพิจารณาวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ทนายจำเลยแถลงว่า จำเลยให้การ ต่อสู้คดีในเรื่องอำนาจฟ้องตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๔ มาตรา ๓๑ ศาลภาษีอากรกลางจึงวินิจฉัยปัญหาในเรื่องอำนาจฟ้องเฉพาะตามข้อที่จำเลยต่อสู้ ตาม พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. ๒๕๒๔ มาตรา ๑๗ และข้อกำหนดคดีภาษีอากร พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๒๑ อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยจึงเป็นข้อที่ไม่ได้ ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลภาษีอากรกลางตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดี- ภาษีอากร พ.ศ. ๒๕๒๔ มาตรา ๒๙ ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรไม่รับวินิจฉัย คงมี ปัญหาวินิจฉัยเพียงว่าโจทก์ต้องนำเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาโดยไม่มีอำนาจฟ้องคดี ตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๔ มาตรา ๓๑ วรรคท้าย หรือไม่ เห็นว่า ตามคำฟ้องโจทก์อ้างว่า โจทก์ไม่เห็นพ้องด้วยกับการประเมินและคำชี้ขาด เพราะ เป็นการประเมินและคำชี้ขาดโดยไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยโจทก์เห็นว่า

- ๑๖ -

ตู้โทรศัพท์สาธารณะของโจทก์ไม่ใช่สิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ และถือได้ว่าเป็นทรัพย์สินของรัฐบาลที่ใช้ในกิจการของรัฐบาลหรือใช้ในกิจการสาธารณะซึ่งมีไว้เพื่อประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน ย่อมได้รับยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดินตามมาตรา ๙ ขอให้เพิกถอนการประเมินและคำชี้ขาด เป็นการฟ้องอ้างว่าตู้โทรศัพท์สาธารณะของโจทก์ไม่ใช่ทรัพย์สินที่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน ไม่ใช่กรณีที่โจทก์เห็นว่าจำนวนเงินที่ประเมินและตามคำชี้ขาดสูงเกินสมควรแต่อย่างใด โจทก์จึงไม่ต้องนำเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาลดหย่อนค่ารายปีตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๓๑ วรรคท้าย และมีอำนาจฟ้องคดีนี้ได้ ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาชอบแล้ว อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยข้อที่สองว่า ตู้โทรศัพท์สาธารณะของโจทก์ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินตามที่จำเลยประเมินหรือไม่ โดยจำเลยอุทธรณ์ว่า ตู้โทรศัพท์สาธารณะเป็นสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๕ และ ๘ และตู้โทรศัพท์สาธารณะของโจทก์ไม่ใช่ทรัพย์สินของรัฐบาลที่ใช้ในกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะ จึงไม่ได้รับยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดินตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๙ (๒)

- ๑๗ -

เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๕ บัญญัตินิยามของคำว่า โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ให้กินความถึงแพด้วย เท่านั้น โดยมีได้กำหนดความหมายไว้โดยเฉพาะ เมื่อพิจารณาลักษณะตู้โทรศัพท์สาธารณะของโจทก์ตามภาพถ่ายหมายเลข จ.๑ แผ่นที่ ๖๙ แล้ว เห็นได้ว่ามีลักษณะเป็นสิ่งปลูกสร้างอย่างหนึ่ง แม้จะวางอยู่บนแท่นคอนกรีตและสามารถยกเคลื่อนย้ายได้ไม่ยากเพราะไม่ได้เชื่อมติดกับทางสาธารณะหรือพื้นดินเป็นการถาวรและไม่มีลักษณะเป็นส่วนควบกับที่ดิน ทั้งไม่มีลักษณะเป็นสิ่งปลูกสร้างที่เข้าอยู่อาศัยได้หรือใช้เป็นที่พักอาศัย แต่พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ ก็มิได้กำหนดให้จัดเก็บภาษีเฉพาะสิ่งปลูกสร้างที่มีลักษณะติดอยู่กับที่ดินเป็นการถาวรหรือเป็นส่วนควบกับที่ดินเท่านั้น และในขณะที่พนักงานเจ้าหน้าที่ของจำเลยประเมินภาษานั้น ตู้โทรศัพท์สาธารณะของโจทก์มิได้มีการเคลื่อนย้ายแต่ได้ใช้คุ้มครองป้องกันมิให้เครื่องโทรศัพท์เสียหาย และให้บริการประชาชนผู้ใช้โทรศัพท์ให้มีความปลอดภัย สะดวกสบาย จึงเป็นสิ่งปลูกสร้างที่ใช้ประกอบกิจการก่อให้เกิดประโยชน์และรายได้แก่โจทก์และถือเป็นสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๕ สำหรับทรัพย์สินที่จะได้รับการยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดินตามมาตรา ๙ (๒) นั้นจะต้องเป็นทรัพย์สินของรัฐบาลที่ใช้ในกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะ เมื่อโจทก์มีฐานะเป็นรัฐวิสาหกิจและกฎหมาย

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๑๘ -

มิได้บัญญัติให้ยกเว้นภาษีดังเช่นทรัพย์สินของการรถไฟแห่งประเทศไทยที่ใช้ในกิจการรถไฟโดยตรง

ตู้โทรศัพท์สาธารณะซึ่งเป็นทรัพย์สินของโจทก์จึงไม่ได้รับยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดินตาม

พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๙ (๒) ที่ศาลภาษีอากรกลาง

วินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น

พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ.

นางเปรมใจ กิตติคุณไพโรจน์

นายธีระวัฒน์ ภักทรานวัช

นายองอาจ โรจนสุพจน์

